

РЕШЕНИЕ

№ 5185

гр. София, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **4970** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от И. В. Й. в качеството му на управител, чрез процесуалните представители адв. В. Б. и адв. Т. Т. от САК срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2151-0124608/04.05.2023г., издадена от началник отдел "Оперативни дейности"-С. в главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект –склад за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" във вр.с чл.187, ал.1 ЗДДС.

В жалбата са наведени доводи, че така издадената заповед е незаконосъобразна, постановена при съществено нарушение на процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. От съда се иска да отмени същата. В с.з. процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изложените в жалбата доводи и претендира разности.

Ответникът – началник на отдел "Оперативни дейности"-С. в ГД "Фискален контрол"

при ЦУ на НАП, не изпраща представител. В депозирана писмена молба излага своите съображения защо счита подадената жалба за недоказана и неоснователна. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като се запозна с представените доказателства и съобрази изложените в жалбата доводи, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2151-0124608/04.05.2023г., издадена от началник отдел "Оперативни дейности"-С. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" във вр.с чл.187, ал.1 ЗДДС, на „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД е наложена ПАМ- запечатване на търговски обект –склад за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 дни, поради извършено нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС – дружеството не е спазило задължението си да регистрира и отчита извършените от него продажби/доставки в търговския обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговска дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

На 11.04.2023г. инспектори от ЦУ на НАП, ГДФИ извършили проверка на горепосочения търговски обект; при извършена контролна покупка в 12:30 часа на стойност 70.20 лв, заплатена в брой от един от инспекторите, е прието плащане за сметка на „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД от лицето Д. О.- оператор вземане на поръчки по телефон, като не е издадена фискална касова бележка от монтираното в обекта и в изправност фискално устройство, нито пък е издадена касова бележка от кочан с ръчни касови бележки.

Покупката е извършена преди легитимацията на органите на НАП.

При извършената проверка е констатирана разлика между фактическата и касовата наличност на паричните средства. В момента на проверката е установено, че фискалната наличност на парите в касата е в размер на 6 930.60 лв., а съгласно отразеното във фискалната памет на фискалното устройство в обекта, стойността на извършените продажби е в размер на 227.28 лв., като е установена разлика в размер на 6 703.32 лв.

Описаното нарушение е документирано с Протокол за извършена проверка сер.АА, № 0124608/11.04.2023г. на ТД на НАП-гр.С., Дневен финансов отчет „Х“ № 105276/11.04.2023г., опис на парите в касата и обяснение, снето от Д.О..

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл.149, ал.1 АПК и при наличието на правен интерес. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 11.05.2023г., а жалбата е подадена на 18.05.2023г.

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник на отдел "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, видно от представените Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изпълнителният директор на НАП, съгласно т.1 от която началниците на отдели "Оперативни дейности" в Дирекция "Оперативни дейности", ГД "Фискален контрол" в ЦУ на НАП са оправомощени да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл.186 ЗДДС и Заповед № 3927/23.11.22г., с която С. Е. С. е преназначен на длъжността началник отдел в ЦУ на НАП, ГД "Фискален контрол", дирекция "Оперативни дейности", отдел "Оперативни дейности". При издаването на

оспорваната заповед е спазена установената форма съгл. чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 от АПК, същата съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ и мотивировка за посочения срок за налагане на ПАМ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В специалната норма на чл.186, ал.1 ЗДДС е предвидено, че ПАМ се налага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. В конкретния случай и от данните по делото не се установява срещу жалбоподателя да е издадено и връчено наказателно постановление за извършеното нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС, като самият жалбоподателя в жалбата си посочва, че до момента не му е връчено наказателно постановление. В Протокола за извършена проверка сер.АА № 0124608 от 11.04.2023г. е посочено, че във връзка с неиздаването на финансов бон ще бъде съставен АУАН на физическото лице Д. О..

Безспорно е, че възможността за налагане на имуществена санкция, както и за налагане на принудителна административна мярка е предвидена в закон – съответно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, съответно чл. 185 от ЗДДС. Засегнатите в случая обществени отношения легитимират от една страна да се следи за възпирането на всяко едно нарушение, което се постига чрез налагането на имуществени санкции, а от друга страна да се репресират сериозни нарушения, които са особено тежки и които обосновават и налагането на принудителните административни мерки по чл. 186 от ЗДДС, а именно запечатване на търговския обект за срок до 30 дни.

На плоскостта на събраните доказателства, съдът намира, че липсва нарушение на принципа на чл.6, ал.2 от АПК, какъвто довод изтъква жалбоподателя. Съгласно посочената разпоредба административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а съгласно ал.3, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Горното означава, че административният орган, когато взема решения, съобразява преди всичко това, че предприетите мерки са съизмерими с търсената цел, и по-специално избягва ограничаване на правата на гражданите или налагане на задължения, когато тези ограничения или задължения не са в разумна връзка с целта на осъществяваното действие, както и обстоятелството, че дори неподходящият характер на една административна мярка може да засегне нейната законосъобразност. В светлината на изложеното, следва да бъде отчетено още Решение на СЕС (първи състав) от 4 май 2023 година по дело С 97/21, по преюдициално запитване по сходен казус, като в т.56 е прието: "...На трето място, що се отнася до спазването на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че той изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., BV, С- 570/20, EU:C:2022:348, т. 34 и цитираната съдебна практика)...".

На плоскостта на конкретния случай съдът намира, че е установен фактическия

състав на нарушението по чл.118, ал.1 от ЗДДС. Законната разпоредба задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Дружеството-жалбоподател не е изпълнило задължението си по чл.118, ал.1 ЗДДС да издаде фискален касов бон за извършеното плащане. Нарушението по чл.118, ал.1 ЗДДС е формално и се счита за довършено с неиздаването на фискален бон. Сумата на приетото плащане в брой не може да се счете за малозначителна и в принципен план тя е в размер, предопределен от данъчните органи с оглед решението им за извършване на определен вид покупка. Нещо повече: установената разлика в касовата наличност в сравнение с документираните продажби с издаване на фискални касови бележки, не само потвърждава извършеното нарушение, но е свидетелства за трайно поведение на търговеца в отклонение с императивните разпоредби на ЗДДС и Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, изискващи всяка извършена продажба да се документира посредством издаване на фискален бон.

След като съобразно чл. 186, ал.1 от ЗДДС налагането на принудителната административна мярка е независимо от предвидената глоба или имуществена санкция, на административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Като условие за прилагането на мярката не е поставено и това за влизането в сила на наказателното постановление, с което би била наложена имуществената санкция. Единствената преценка, която притежава административният орган е тази по отношение на срока на принудителната административна мярка, която преценка според съда е правилна с оглед на вида на извършеното нарушение.

Определеният срок за налагане на ПАМ от 14 дни е в рамките на законоустановения максимален срок от 30 дни, като в оспорения административен акт са изложени достатъчно мотиви, позволяващи преценка за съответствие с целта на закона. Действително, наложената мярка – "запечатване на търговски обект" възпрепятства възможността дружеството да упражнява търговска дейност в обекта за тези 14 дни и реализира приходи от този обект, но това именно е императивното предвиждане в чл.186, ал.1 ЗДДС. Законното уреждане в кои случаи административният орган има задължението успоредно с ангажирането на административнонаказателната отговорност на дружеството, да наложи ПАМ по чл.186 ЗДДС с последиците по чл.187 ЗДДС, е негово действие при условията на обвързана компетентност.

Изложените по-горе съображения на съда във връзка с тежестта на нарушението имат отношение именно към обсъжданата продължителност на срока за налагане на ПАМ-след извършената контролна покупка и в хода на извършената проверка е установено, че парите в касата са с фактическа наличност от 6 930.60 лева, при регистрирани във ФУ продажби в размер на 227.28 лева. За разлика от 6 703.32 лева няма друго разумно обяснение освен извършени продажби без надлежното им регистриране и отчитане с фискалното устройство. Отделно от това се касае за обект-склад за хранителни стоки, разположен на площ от 5300 кв.м и застроена площ от около 659 кв.метра, което предполага и значителен обем на развиваната търговска дейност, при това на хранителни стоки, за които издаваните счетоводни документи

за покупко- продажби освен удостоверяване изпълнението на данъчни задължения, се явяват водещо писмено доказателство за връзка с продалия ги търговец в случай, че не отговарят на нормативните изисквания за безопасност и крият риск за човешкото здраве.

ПАМ в случая е наложена с превантивна цел, което е ясно посочено в мотивите на обжалваната заповед с това, че целта на ПАМ е да се постигне промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а по-далечната му цел е недопускане до ново отклонение от данъчното облагане. Касае се за законоустановена цел, тъй като разпоредбата на чл.22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената ПАМ в чл.23 ЗАНН със специалния закон - чл.186, ал.1, т.1, б."а" ЗДДС "запечатване на обект" е с предвидена такава превантивна цел, която в случая е налице, тъй като към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане. По тези съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена в съответствие с целта на закона.

Ето защо Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2151-0124608/04.05.2023г. е законосъобразна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед своевременно направено искане за това, в полза на НАП следва се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37, ал.1 ЗПП. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което в полза на НАП следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в минималния предвиден размер, съгласно чл.24 НЗПП, а именно- 100 лв.

Така мотивиран Административен съд София- град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД с ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2151-0124608/04.05.2023г., издадена от началник на отдел "Оперативни дейности"-С. в главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект –склад за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" във вр.с чл.187, ал.1 ЗДДС.

ОСЪЖДА „Д и Д Комерс енд Диливъри“ООД с ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

